

A 50.839

SZIKRÁK A BORÚBAN.

MINDEN LELKES HONFINAK AJÁNLVÁ

IRTA

VIHAR BÁLINT,
TANULÓ.

Ára: 20 újkr.

*Á tiszta jövedelem a Róm. Cath. főtanoda
zeneiskolája javára.*

KECSKEMÉTEN,
NYOMATOTT SZILÁDY KÁROLYNÁL.

1862.

Szép vagy, oh hon! bérc, völgy változnak gazdag öledben,
Nagygyá csak fiaid szent akaratja tehet.

Vörösmarty.

32176

A magyar anyákhoz.

Ti szomjas lombnak harmat-cseppjei!
Ti e hazában nemtő angyalok!
A férj szemében, kit reménye csalt,
Egy szebb jövőt megvető könny ragyog;
Siessetek az Istenért! — letörteni
Az égető könnyűt, siessetek!
Hiszen ti szende lényű honanyák,
Ily tette oly hatalmas szívetek.

A női szív bűvös-bájos varázs;
Enyhít, a lelki sebre irt lehel,
Ha kell: tud forró lánggra gyújtani,
Hogy lelkesül minden rokonkebel;
De gyuljon is honáért lángolón,
Hadd lássa meg az ifjú nemzedék:
Ki majd e lángból kölcsönöz, — a hon
A női szívben is tud élni még!

*

Nem eltiport mező tehát hazánk,
 Hol napsugár virágra nem talál;
 Hol a kidőlt virágrendek fölött
 Végtorát ünnepelte a halál;
 De egy díszes, virító kert hazánk,
 A szende nők az ápolók, ezek
 Oltják az ifjú fák — a nemzedék
 Szívébe a hazaszeretetet.

Készek vagytok — miként az egrinők —
 Hazátokért elvérzeni, hiszem;
 Mert tudjátok: a szép szabadsághoz
 Csak ez egy út „honszeretet“ viszen.
 Szeressétek is, oh nők e hazát!
 Mely bölcsőtök s kísér sírotokig,
 Érte a szenvedést tűrjétek el!
 Ha test szenved, lélek imádkozik...

A magyar.

Azt mondja a világ: be külön a magyar!
 Helyesen! — külön ő honszeretetében,
 Mert önnön magánál azt többre becsüli;
 Mástól e különység választja el épen.

Ha sorsharag szítja ellene nagy tüzét,
 Keble nem háborog mint viharzó tenger,
 S ellene nem könnyű, de nyugodt komolyság,
 Nemzeti büszkeség keblében a fegyver.

Mi az, mely annyira lelkesíti őtet
 Nagy küzdelmei közt keserve tengerén?
 Mely égő fályaként mutatja a révet,
 Hol kipihenheti magát?... az a... remény.

Mint szerelmében, úgy külön reményében,
Kebléből nem alszik ki e szent érzet,
És ebben színlelést nem tud, mert föláladoz
Érte mindent: üdvét s e muló életet.

Drága hazájaért — bántsa bár akárki! —
Tán még az éggel is viadalra kelne;
Csak ez egy szó „haza“ elég, lángra lobban
Hazájaért buzgón áldozó szerelme.

Ha olykor vészthozó felleg takarja el
Napja szabadsággal aranyzott sugarát,
Ez ércesült falat, mit gyártott kény s viszály,
Gigászi karokkal törekszik ütni át.

Nem láttatok ti még egy népben ily erőt,
Melyet kifejthet ő morajló dühében;
Tán azt hiszitek: ez mind hasztalan dolog?
Látszik az eredmény nyomában, léptében.

Milliók szívének hamva alatt rejlő
Szabadság-szikrára lángot dob a magyar,
Hogy együtt vívják ki a népszabadságot!
Vagy sírjánál mondják: e hant itt hőst takar...

S a gyávák megszólják s nem gyűlöli őket,
 Az örök szeretet benne ekkor is él:
 Mert külön a magyar, az, szeretetében,
 Mely forróbb Sahara parázs-fövényénél.

Szeressed is oh magyar áldott szép hazádat!
 Add életed szabadsága védőjeül;
 Hogy mennyben mondhassa Árpád: Isten hozott!
 Hazádhoz hív maradtál rendületlenül!!

A vén cigány.

(Janesi bácsinak egy nótájaért.)

Mi lelt fiam,
 Tán beteg vagy?
 Tán czipó kell,
 Nem kicsi... nagy?!
 — Nincsen, apám,
 Semmi bajom
 Nem kell cipó,
 De fáj nagyon...!
 Itt fáj...! apám
 Itt... hol dobog.
 Annyira fáj...
 Tán meghalok!...

Jaj!... kérj... kérj már
 Kedves fiam!
 „Adok mindent
 A mi csak van!“

Kell-e cipó
 Avaskával?
 Az se!? — szíved
 Hát mit fájlal?
 — Húzd el apám
 A nótádat:
 „Hogy a magyar
 Majd föltámad!“

S úgy húzza a
 Szegény öreg
 Hogy a szíve
 Majd szétreped.
 — Elég apám...
 Látom kend sír!
 Nem én, fiam,
 Csak lelkem sír...!

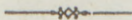

A nagy jövő...

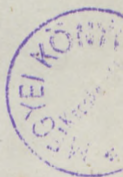
A nagy jövő, mit Istenünk
 E népnek ad, — majd földerül:
 Majd tudja ő, a bölcs vezér,
 Mikor leszünk mi képesek
 Az ő kegyét — ajándokát
 Méltóképpen elfogadni.
 Ne csak öröm- nyomorban is
 Tanuld szeretni a hazát!

Miért tehát a sok sohaj?
 Miért a kedvetlen vonás
 Az arcokon s elcsüggedés?
 „Magyar!“ beh szép e név... beh szép...
 Dicső elődök szent neve,
 A kik sohajt, elcsüggedést
 Nem ismertek: nyomorban is
 Tudták szeretni a hazát!

Most félre mind, mi rút! — legyen
 Magyar vonás az arczokon:
 Nyugodt komolyság, büszkeség,
 Mivel ti vagytok a magyar!
 Így vallhatjuk csak Árpádot
 S Hunyad vérét elődinknek:
 Ha nem öröm- nyomorban is
 Tudjuk szeretni e hazát!!!

32. 176

Most kőre mindegyik
Majd a vonas
Nyugodt kőbe
Mire ti van ti
Igy vallhat valahányszor
S Hanyad vége elodának
Ha nem öröm-gyomorfán is
Tudjuk az életnek a hazzát!!!

